

Indtægter, der i Kraft af Statsbegunstigelse (Valutacentralen) er steget stærkt sammenlignet med Normalindtægter. Naar Regeringen og dens Partier ikke vil gaa med til — saa vidt gørligt — at ophæve disse Statsbegunstigelser for visse Borgere hvad der vilde være mest nærliggende, da kan en Skat efter de ovenfor nævnte Principper bidrage til at udjævne den ulige Indtjening, selv om det kun kan ske i alt for ringe Udstrækning og ikke med samme Virkning for alle.

Om de foreslaaede Skatteaar som Udgangspunkt for Merindkomstskattens Beregning er valgt rigtigt, har Mindretallet sine Tvivl om, men ifølge den Stilling, det principielt har taget til Forslaget, stilles der ingen Ændringsforslag.

Et *Mindretal* (Kristen Amby, Korsgaard og Victor Larsen) indstiller Forslaget til Forkastelse, idet det mener, at den siddende Regering burde have administreret saaledes, at det ikke havde været nødvendigt at udskrive nye Skatter, eftersom Statsindtægterne i de sidste 4—5 Aar delvis paa Grund af en Højkonjunktur for væsentligere Dele af det danske Erhvervsliv og deraf følgende store Skatteindtægter gennem den direkte Skat, delvis paa Grund af nye indirekte Skatter er vokset med ca. 100 Millioner pr. Aar.

Hertil kommer, at der trods de nye Skatter ikke bliver tilvejebragt et Forsvarsberedskab, som efter Mindretallets Mening er blot nogenlunde tilfredsstillende, og endelig dette, at Samfundet — trods Statens stærkt forøgede Indtægter — er meget langt fra at være i erhvervsmæssig Ligevægt, idet Landbrugserhvervet, i hvis Evne til at skaffe udenlandsk Valuta hele det danske Samfund har saa afgørende Interesse, stadig har meget slette Kaar i Forhold til andre Erhverv.

Under saadanne Forhold at belaste det danske Samfund med meget store Skattebeløb maa Mindretallet anse for meget betænkeligt, idet der naturligt ikke kan ses bort fra Muligheden af, at den Højkonjunktur, som visse betydelige Erhvervs-

grupper nyder godt af, vil ophøre, hvilket maa betyde, at Skatteindtægterne svigter væsentligt samtidig med, at der bliver forøget Arbejdsløshed, som vil stille Krav om store Udgifter for Staten.

Med Hensyn til Enkeltheder i Forslaget ønsker Mindretallet at udtale:

1. Mindretallet finder, at Merindkomstskatten saa vidt muligt kun bør ramme Indtægter, som er skabt paa Grund af Statsmagtens Monopolisering af Virksomheder, hvoraf maa følge:

a) at Mindretallet maa finde det urigtigt, at udenlandsk Fortjeneste, som for Aktieselskaber paa Grund af, at det her drejer sig om Dobbeltbeskatning, er skattefri, ikke faar en tilsvarende Behandling, naar det drejer sig om Merindkomstbeskatning, som naar det drejer sig om Tillægsskat, og det ikke mindst under Hensyn til, at det danske Samfund er saa stærkt interesseret i, at saadanne Virksomheder udbygges, saa der herigennem skaffes udenlandsk Valuta til Supplement af den Valuta, som skaffes gennem andre Eksportvirksomheder,

b) at Mindretallet maa finde det betænkeligt, at der angives 3 bestemte Sammenligningsaar. Mindretallet vilde have fundet det ønskeligt, om Skatteyderne inden for f. Eks. Tiden 1925-26—1935-36 blev frit stillede med Hensyn til Valg af 3 sammenhængende Aar som angivende Skatteydernes normale Indkomst.

2. Mindretallet finder det principielt urigtigt, at Tillægsskatten ikke lignes efter Skatteevne, men efter en vilkaarlig valgt Indtægtsgrænse.

3. Mindretallet finder det betænkeligt paa en Tid, hvor f. Eks. Aktieselskaber har aflagt Regnskab og fordelt Fortjenesten, som er indvundet i det forløbne Indtægtsaar, at komme med Krav om nye meget store Skatteudgifter, navnlig hvor det drejer sig om Merindkomstskat, et Forhold, der gør forsvarlige Dispositioner fra Selskabsledelsernes Side umulige.